

РЕШЕНИЕ

№ 378

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 20.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4284** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.1 от АПК, вр.чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от Л. С. М., срещу Столична община, с която се претендира обезщетение за вреди в размер на 1380,20лв., претърпяни по повод Наказателно постановление № 3008888/10.01.2017г. , издаден от зам.кмета на Столична община, отменено с Разпореждане от 18.01.2023г. на Софийски районен съд, както следва :

1. сумата от 380,20лв., представляващи имуществени вреди, от които :

- 200лв., заплатени по повод наложеното административно наказание „глоба“ с наказателното постановление;

- 180,20лв. разноски, заплатени във връзка изпълнително дело № 20208490405952 на ЧСИ А. П., образувано вследствие НП.

2. Сумата от 1000лв. (прецизирана в с.з. от 25.10.2023г.), представляваща неимуществени вреди, изразяващи се в комплекс от психо-емоционални изживявания и влошаване на здравословното състояние за периода от 01.02.2022г. до 30.06.2022г.

Ответникът – Столична община, в отговора на исковата молба изразява становище за неоснователност и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. На проведеното на 20.12.2023г. съдебно заседание, чрез процесуалния си представител признава исковата и моли съда я уважи.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата молба.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, прие за установено следното от фактическа страна:

С Наказателно постановление № 3008888/10.01.2017г. , издаден от зам.кмета на Столична община, на ищцата е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 200 /двеста/ лева, на основание чл.35, ал.1, вр.чл.34, ал.3 от Наредбата за превоз на пътници и условия за пътуване с масовия градски транспорт на територията на Столична община /Наредбата/, за нарушение по чл.18, ал.1, б.„а“, „б“ „в“.

С писмо РТР17-ВК08-1186/2/14.07.2017г., наказателното постановление е изпратено на наказаната. Тъй като лицето на не е открито на адреса, съобщението е върнато в цялост и тъй като не е установен друг адрес, наказващият орган е приел, че връчването е извършено редовно, респ. след като не е постъпила жалба в преклузивния срок, санкционният акт е влязъл в сила на 15.10.2017г.

В последствие, с възлагателно писмо с изх.№ СОА20-ДИ11-12553/01.12.2020г., събирането на вземането е изпратено до ЧСИ А. П. с рег.№ 849, с район на действие Софийски градски съд, за което е образувано изпълнително дело 20208490405952.

С покана за доброволно изпълнение с изх.№ 14785/20.05.2021г., Л. М. е уведомена за задължението и на основание чл.428, ал.1 от ГПК е поканена в двуседмичен срок да изпълни задължението си.

Със запорно съобщение № 1117/28.01.2022г. е наложен запор върху вземанията по сметките на М. в „Уникредит булбанк“ АД, от където ищцата разбира за наложеното й наказание.

Наказателното постановление е оспорено пред съда, за което е образувано нахд.№ 2240/2022г. по описа на Софийски районен съд, който с Разпореждане от 18.01.2023г. го е отменил, поради изтекла абсолютна давност и прекратил производството.

В хода на събиране на доказателства пред настоящата инстанция са изслушани двама свидетели, осигурени от ищцовата страна при режим на довеждане – И. Б. и Г. В. (семеен партньор). От изложеното от тях се установи, че към момента на запориране на сметките, ищцата е била бременна в третия месец, описвайки бременността й като рискована. След като узнава за образуваното спрямо нея изпълнително дело, здравословното й състояние рязко се влошава, което е съпроводено с чести контракции, кървене, което налагало по-често да е на легло. В емоционално отношение свидетелите твърдят, че М. изпаднала в депресия, тъй като имала заеми към банка, а със запорирането на сметките й не можела да погасява задълженията си. Това довело до състояние на несигурност и изнервеност, което се пренасяло и в семейната среда и продължило почти през целия период на бременността.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Иска е ДОПУСТИМ.

Предявен е от страна, която има правен интерес като се основават се на отменено по съдебен ред НП. Насочен е срещу юридическото лице в състава, на което е органът издал отмененото НП, т. е. ответникът притежава надлежна пасивна процесуална легитимация по чл. 205 от АПК. Съгласно Тълкувателно постановление №2/19.05.2015г. по тълк.д.№2/2014 г., ОСК на ГК на ВКС I и II колегия на ВАС, на административните съдилища са подсъдни делата по искове за вреди от незаконсьобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания.

Разгледана по същество исковата претенция е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат

да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Идеята е неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чиито състав са причинителите на вредите. Съгласно изискванията на чл. 205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт /имуществената и неимуществената/ и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

От така изложеното, съдът приема, че първият въпрос, който следва да бъде разгледан, е въпросът за пасивната процесуална легитимация на ответника по този иск. За да бъде един ответник надлежна страна по иск по чл. 203 АПК, следва незаконосъобразния акт, действие или бездействие да бъдат издадени или съответно извършени/неизвършени от длъжностно лице, намиращо се в трудово или служебно правоотношение с учреждението, срещу което е предявен иска. Т.е., всяко едно учреждение, юридическо лице или друга държавна организация, отговарят за вредите, които техни служители са причинили на граждани и юридически лица, със своите незаконосъобразни актове, действия или бездействия. Искът е предявен срещу Столична община а незаконосъобразното НП е издадено от зам.кмет. В този смисъл именно конституирания ответник е юридическото лице пасивно легитимирано да отговаря за причинените на ищеца вреди от отмяната на това НП.

В случая вредите се претендират от наказателно постановление, във връзка с което, съдът съобрази следното:

От своята правна същност наказателното постановление представлява държавновластнически правораздавателен акт, който се издава в опростено състезателно производство след сезиране за решаване на конкретен административнонаказателноправен спор, при самостоятелност и независимост на произнасящия се орган, неповратимост на решението му и отменимост единствено по съдебен ред. От друга страна, издаването на наказателни постановления представлява форма на административна дейност, свързана с налагане на санкции за изпълнение или нарушение на административни задължения. В тази връзка съдът приема, че наказателното постановление, което е отменено по реда на ЗАНН със съдебно решение, представлява незаконосъобразен акт по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и е основание за ангажиране на отговорността на държавата и общините. Следователно, налице е първият елемент за ангажиране отговорността на ответника. Противно на твърденията в отговора на исковата молба, ирелевантна е причината, поради която е отменено наказателното постановление, дали поради материална или процесуална незаконосъобразност или е отменен, поради изтекла погасителна давност. От значение е диспозитива на решението на въззивния съд, без да се изследва причината за това

т.е. постановените мотиви, които не се ползват със сила на пресъдено нещо.

На следващо място, настоящата инстанция приема, че са налице и другите две предпоставки за ангажиране отговорността на ответника по реда на ЗОДОВ. Съдът намира, че от извършването на незаконосъобразни действия по издаването на незаконосъобразния акт - процесното наказателно постановление, отменено по съответния ред от СРС, ищеца е претърпял вреди, изразяващи се в направени разноси в изпълнителното производство, образувано по повод отмененото наказателно постановление, както по отношение на наложеното наказание, така и за дължимите държавни такси. Видно от приложените по делото писмени доказателства, приети от съда и неоспорени от ответника, налице са извлечение от банкова сметка от 07.02.2022г. за превод на сумата от 367лв. по сметка на ЧСИ, както и фактура за сумата от 13,20лв., които доказват настъпилите в патримониума на ищеца имуществени вреди.

По отношение на претенцията за неимуществени вреди.

Ищеца претендира сумата от 1 000,00 лв. за обезщетяване на претърпени от него неимуществени вреди в следствие на съставянето на акта, изразяващи се в тревоги, безпокойство, притеснение и напрежение, за периода от периода от 01.02.2022г. до 30.06.2022г. Изброените емоционални сътресения, безспорно представляват вид неимуществени вреди, като съдът намира, че те са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт на ответния орган. За да бъде уважен искът по основание, следва по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните от ищеца неимуществени вреди и че те са в резултат на незаконосъобразния акт на зам.кмета на СО. Съдът намира за доказани претърпените имуществени вреди, като счита, че същите действително са претърпени от ищеца, което се установява от свидетелските показания. От свидетелските показания, които съдът кредитира, безспорно се установява, че към момента, в който ищцата узнава за наложения ѝ заповед, същата е очаквала второ дете. С факта на заповедване на сметките тя реално е лишена от доходи, което е породило у нея чувството на финансова несигурност по отношение на нея и нейното семейство. Допълнително напрежение е изпитала и от това, че има заеми, които обаче не може да обслужва, което от своя страна още повече допринася за стресовото ѝ състояние. Следва да се отбележи, че бременността е специфично състояние за всяка една жена и е свързано с различни промени както във физическо, така и от емоционално естество, съответно всеки преживян стрес през този период освен, че вреди на здравето на майката е свързан с повишена честота на преждевременни раждания, забавено развитие, физически и психически отклонения, ниско тегло при раждането, усложнения при раждането и завишен риск от неврологични и поведенчески нарушения в развитието на детето.

И трето, настоящият състав приема, че е налице и третата предпоставка – причинно следствена връзка, тъй като ищеца не би заплатил описаните по-горе суми и респективно това не би представлявало вреда, ако не бе издадено незаконосъобразното наказателно постановление от административния орган. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на ищеца е предизвикано от издаването на наказателното постановление, с което е наложено имуществена санкция. В съдебната практика се приема, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност.

Съгласно чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса, като съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. В случая, от ищеца са направени разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 400лв., своевременно поискани и доказани със списък по чл.80 от ГПК.

По гореизложените съображения, Административен съд София град 28 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична община, да заплати на Л. С. М. обезщетение за вреди в размер на 1380,20лв., претърпяни по повод Наказателно постановление № 3008888/10.01.2017г. , издаден от зам.кмета на Столична община, отменено с Разпореждане от 18.01.2023г. на Софийски районен съд, както следва :

1. сумата от 380,20лв., представляващи имуществени вреди, от които :

- 200лв., заплатени по повод наложеното административно наказание „глоба“ с наказателното постановление;

- 180,20лв. разноски, заплатени във връзка изпълнително дело № 20208490405952 на ЧСИ А. П., образувано вследствие НП.

2. Сумата от 1000лв. (прецизирана в с.з. от 25.10.2023г.), представляваща немуществени вреди, изразяващи се в комплекс от психо-емоционални изживявания и влошаване на здравословното състояние периода от 01.02.2022г. до 30.06.2022г. за периода от 01.02.2022г. до 30.06.2022г.

ОСЪЖДА Столична община, да заплати на Л. С. М., сумата от 400 лева. разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: